

„Păcatul“ și „păcatele“

„Păcatul“ și „păcatele“

Păcatul este rădăcina, păcatele sunt roadele

Deși este o strânsă legătură între păcat și păcate, ele sunt lucruri diferite. Amândouă sunt menționate în Romani 5.12: „Printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea; și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit.“

Păcatul a intrat în lume la căderea lui Adam. Întocmai cum otrava unui șarpe va trece în tot trupul de la o singură mușcătură și își face lucrarea ei mortală, păcatul – otrava șarpelui, diavolul – a pătruns înăuntrul omului și i-a ruinat natura lui morală. Ca rezultat, toți au păcătuit. În felul acesta, păcatele de omitere sau de comitere în gândire, cuvânt sau faptă ne-au încărcat pe fiecare dintre noi. Păcatul, deci, este rădăcina, principiul sau natura, în timp ce păcatele sunt roadele rele ale acestui pom rău.

Păcatul este fărădelege

Aflăm ce este păcatul în 1 Ioan 3.4: „Oricine practică păcatul practică și fărădelegea: și păcatul este fărădelege.“ Unele traduceri folosesc în mod greșit termenul „călcare de lege“ sau „nelegiuire“ – în loc de „fărădelege“. Nu putea fi călcare de lege până ce nu era dată o lege, și nu a fost o lege scrisă de la Adam până la Moise. Totuși păcatul a fost prezent, la fel și moartea, plata pului (Rom. 5.13-14). Pe de altă parte, fărădelegea este refuzarea oricărei rânduiei, înlăturarea oricărei restrângeri divine, sfidarea voii lui Dumnezeu. În felul acesta Adam a început istoria păcatului, când a mâncat din rodul oprit.

Păcătoșii sunt cu totul inconștienți de pericolul poziției lor

În loc să fie stăpân, omul este acum stăpânit de lucrurile rele în fața cărora a cedat. Păcatul îl stăpânește și mereu îl face să păcătuiască. Păcatul exercită o influență atât de adormitoare asupra conștiinței încât păcătoșii sunt complet inconștienți de poziția lor teribil de periculoasă în afara harului lui Dumnezeu.

Când harul lui Dumnezeu acționează și Duhul Sfânt își face lucrarea de a da viață într-un suflet, cel dintâi strigăt al sufletului este de nevoie și de durere. Păcatele lui din trecut îi apasă conștiința și simțul poverii nu se sfârșește până ce prețul sângelui vărsat al lui Hristos este cunoscut și persoana poate spune: „Păcatele îmi sunt iertate!“

Rădăcina păcatului rămâne, chiar dacă păcatele au fost iertate

Apoi, de obicei după puțin timp, începe să apară întrebări cu privire la păcat în cel credincios de curând. Descoperim că deși păcatele ne sunt iertate, rădăcina principală (păcatul) din care vin păcatele este încă în noi. Ce este de făcut cu păcatul?

Este important să înțelegem că păcatul este rădăcina problemelor noastre. Deseori suntem atât de ocupați cu roadele (păcatele) încât uităm să ne gândim la rădăcină. Un tânăr se plângea unui credincios bătrân că, în ciuda rugăciunilor și eforturilor lui, el mereu păcătuia. „Din ce pomi cresc merele?“, a fost singurul răspuns pe care l-a primit. „Desigur, din meri“, a răspuns mirat tânărul. Întrebarea părea fără sens.

„Și din ce pomi cresc prunele?“, a fost întrebarea următoare. Tânărul a răspuns: „Din prun.“ Atunci bătrânul credincios a întrebă: „Din ce pom vin păcatele?“ Tânărul a zămbit și a spus: „Din pomul păcatului.“ Atunci a înțeles că păcatele pe care le facem noi, credincioșii, nu sunt niște mușcături izolate ale răului adus uneori în viețile noastre de către Satan. Aceste păcate se arată ca rod al păcatului care este în noi. „Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi.“ (1 Ioan 1.8)

Moartea Lui și moartea noastră față de păcat

Singurul remediu pentru păcat este moartea! Moartea (sau schimbarea la înviere, 1Cor. 15.51-53, dacă Domnul Isus vine înainte de a muri noi) va pune capăt păcatului pentru noi. Ultima urmă va fi atunci înlăturată. Anticipăm cu bucurie acel timp!

Privim noi cu bucurie înapoi la moartea Domnului Isus, marele răscumpărător? Romani 6.10 spune: „În ceea ce a murit, a murit față de păcat odată pentru totdeauna: iar în ceea ce trăiește, trăiește față de Dumnezeu.“ El a murit pentru păcatele noastre, făcând ispășire pentru ele: dar El a murit și față de păcat. De aceea, fiind învățați de Duhul Sfânt, recunoaștem prin credință că suntem identificați cu marele nostru Reprezentativ: moartea Lui este și a noastră. Noi, de asemenea, „am murit față de păcat“ (Rom. 6.2); cum să mai trăim în el? Îndemnul este: „Socotiți-vă și voi înșivă morți față de păcat și vii față de Dumnezeu, în Hristos Isus.“ (Rom. 6.11)

Totala condamnare a păcatului

Notați că păcatul pentru care a murit Domnul Isus a fost un lucru cu totul exterior pentru El. „În El nu este păcat“ (1 Ioan 3.5). Păcatul nostru este și în afara noastră și înăuntrul nostru. De asemenea, moartea lui Hristos a fost nu numai moartea noastră față de păcat, a fost totala condamnare a păcatului față de care noi am murit. Romani 8.3 spune: „Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu în asemănare cu firea păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în firea păcătoasă.“ La cruce, păcatul în toată urâciunea lui a fost dat pe față, pentru că acolo și-a ajuns fărădelegea culmea, și în acea jertfă sfântă a fost purtată judecata păcatului și s-a arătat condamnarea lui.

În felul acesta păcatele au fost iertate și judecarea lor împlinită. Păcatul a fost arătat ce este și a fost condamnat, iar noi am murit față de el în moartea lui Hristos. Crucea a însemnat toate acestea – și mai mult!

„Păcatul lumii“ și „păcatul în carne“

În Ioan 1.29 și Romani 8.3 citim despre „păcatul lumii” și despre „păcatul în carne” (în firea păcătoasă). Cea dintâi expresie este foarte cuprinzătoare. Păcatul (rădăcina) și fiecare arătare (mlădiță) a păcatului în lume trebuie să fie ridicate de către Mielul lui Dumnezeu. El va face acest lucru cum vedem în Apocalipsa 19-21, pe baza jertfirii de pe cruce. Cea de a doua expresie, „păcatul în carne” (în firea păcătoasă), este ceva diferit. Păcatul (rădăcina) este întotdeauna același, dar „carnea” – natura veche, căzută a copiilor lui Adam – este mijlocul, locul în care trăiește păcatul, în care lucrează ca să producă păcate în fiecare om.

Să ne închipuim o mare rețea de energie electrică dintr-un oraș, cu toate firele fără izolare. Risc, șoc și moarte ar fi peste tot. Păcatul este asemenea curentului electric care își face simțită puterea în orice direcție. Carnea (firea păcătoasă) este ca generatorul cu firele lui - locul electricității și mijloacele prin care acționează. Păcatele sunt ca niște șocuri individuale care aduc moartea. Păcatul lumii este ca această întreagă rețea de energie electrică. Dar crucea va distruge toate acestea.

Iertarea este numai pentru „păcate”, nu pentru „păcat”

Nu întâlnim expresia „iertarea păcatului” (rădăcina) în Biblie. Întâlnim iertarea păcatelor sau a unui păcat. Să dăm un exemplu. O mamă are un copil care ușor se enervează foarte mult. Într-o zi el caută s-o oblige pe sora lui să se uite la cineva din afara casei, când ea se joacă tot cu păpușile ei. În lupta lui, o împinge spre fereastră și ea capătă ceva tăieturi de la geamul spart. Atunci mama îl trimite în camera lui și, când tatăl se întoarce, băiatul este pedepsit. Spre seară, pedeapsa și-a ajuns scopul dorit: el vine cu lacrimi la părinți și spune că a greșit. Ei îi iartă fapta lui mănioasă: dar îi iartă și mânia din care a venit fapta? Nu. I-o condamnă și îl fac și pe el s-o condamne.

„Dumnezeu... a condamnat păcatul în firea păcătoasă” (carnea, Rom. 8.3). El nu l-a trecut cu vederea, nu l-a uitat. Acum lucrarea Duhului Sfânt în noi ne face să-l condamnăm întocmai cum Dumnezeu l-a condamnat, ca să cunoaștem eliberarea de sub puterea lui.

„Păcatul” a rămas în cei credincioși ca ei să învețe să-l condamne

Aceasta nu înseamnă că cei credincioși nu vor mai păcătui. Condamnare nu înseamnă înlăturare. Păcatul încă este în noi (I Ioan 1.8). Biblia ne arată că cel credincios se poate să păcătuiască, pentru că ea prevede și îngrijește de un astfel de caz (1 Ioan 2.1). Ea ne spune, de asemenea, că toți păcătuim (Iacov 3.2).

Dumnezeu a lăsat păcatul și firea veche (carnea) în cel credincios pentru ca el să învețe adevărata lor situație și să ajungă în mod experimental să aibă același gând cu Dumnezeu în ce privește condamnarea lor la cruce și să găsească viața și eliberarea în Altul. Atunci el poate mulțumi lui Dumnezeu prin Isus Hristos că este eliberat (Rom. 7.24, 25).

Nu practică păcatul

1 Ioan 3.9 este arătat că ar contrazice cele de mai sus, uneori chiar și din cauza traducerii. Se spune clar: „Cine a fost născut din Dumnezeu nu practică păcatul.” Nu este natura lui ca să practice păcatul. Apostolul Ioan vede pe cei credincioși în firea lor cea nouă, ca născuți din Dumnezeu, fără referință la vreo trăsătură anormală care ar surveni pe parcursul vieții.

Păcatele, după mântuire, reduc fericirea și bucuria credinciosului

Ce se întâmplă cu un creștin când păcătuiește? Situația aceasta nu are a face cu siguranța, deoarece crucea lui Hristos este baza siguranței noastre. Acolo, păcatul a fost condamnat și ispășirea a fost făcută, încât suntem iertați pentru totdeauna când credem. Iertarea aceasta este darul harului divin și „darurile de har și chemarea lui Dumnezeu nu se pot schimba” (Rom. 11.29) – ele nu sunt supuse vreunei schimbări de gândire din partea lui Dumnezeu.

Totuși, păcatele, după ce ai fost mântuit, micșorează fericirea creștinului și iau bucuria și a iertării și a comuniunii cu Dumnezeu până ce, în judecata de sine, astfel de păcate sunt mărturisite. Atunci, prin lucrarea de mijlocire a lui Hristos, primim iertarea Tatălui (1 Ioan 1.9-2.1). Toți avem de învățat lecții dureroase dar folositoare în felul acesta: și astfel descoperim adevărata poziție a firii păcătoase (carnii) în noi și înțelegem că singura cale de a ne păzi de împlinirea poftelor ei este „să umblăm în Duhul” (Gal. 5.16).

Ispășirea păcatelor a fost pentru toți – substituirea numai pentru cei credincioși

Încheind, să mai privim puțin la ceea ce a făcut Domnul Isus pe cruce în legătură cu păcatul. A purtat El păcatele oricărui om? Biblia spune că „El a murit pentru toți” (2 Corinteni 5.15), că „S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare pentru toți” (1 Tim. 2.6) și că „El este ispășirea pentru păcatele noastre: dar nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale lumii întregi” (1 Ioan 2.2). Aceste versete arată aspectul din partea lui Dumnezeu a lucrării Lui. Ele arată că ispășirea (Dumnezeu fiind satisfăcut) a fost împlinită în folosul oricui din întreaga lume.

Când venim la rezultatele lucrării Sale, lucrurile sunt prezentate în alt fel. Nu putem spune că El a purtat păcatele oricărui om, pentru că Scriptura precizează: „a purtat El Însuși păcatele noastre (ale celor credincioși) în trupul Său pe lemn” (1 Petru 2.24) și „Hristos S-a adus o singură dată jertfă ca să poarte păcatele multora” (Evrei 9.28). Să mulțumim lui Dumnezeu că facem parte din acești „mulți”.

clickbible.org